SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1861. **Zondag 24 Februarij** **No. 8.**

PARAMARIBO.

NIEUWSTIJDINGEN.

Den 22 December jl. heeft de commissie van rapporteurs der Tweede Kamer welke commissie bestaat uit de hh. van Voorthuyzen, Heemskerk Bz. Olivier, Betz en Gevers Deynoot, het voorloopig verslag opgemaakt van de beschouwingen en bedenkingen, tot welke de voordragt op de afschaffing der slavernij in West Indië in de afdeelingen der Kamer aanleiding heeft gegeven.

In dit zeer uitgebreide verslag komt o. a. voor, dat het ontwerp van 1858, strekkende om, bij de emancipatie der slaven, de verschillende belangen overeen te brengen, berustte op de immigratie van vreemde arbeiders; dat in April ll. dit denkbeeld geheel ter zijde is gesteld, en dat, bij de onderwerpelijke voordragt wordt voorgesteld, om van den losprijs der slaven twee millioen af te zonderen ten einde den invoer van vreemde arbeidskrachten te bevorderen. Men verwacht in dit opzigt weinig van chineesche arbeiders, ter zake van de bij dien invoer gepleegde verkeerdheden, en men meent dat des ministers verdediging op dat punt als zeer zwak moet worden beschouwd.

Verscheidene leden wilden de vrijverklaring der slaven geenzins van de meerdere of mindere kansen van het welgelukken der immigratie laten afhangen. Naar hun inzien mag die vrijverklaring, al werd de invoer van vreemde arbeiders onmogelijk bevonden, niet langer worden uitgesteld.

Andere leden hebben zich met deze laatste beschouwing vereenigd, en begrepen, dat de vrijverklaring met de immigatie hand aan hand behoort te gaan, vermits het voor Nederland eene treurige uitkomst zou zijn, indien het besteden van millioenen schats geene andere gevolgen had gehad, dan de voornaamste nederlandsche kolonie in dat oord ten gronde te rigten. Deze wilden niet toestemmen dat de zaak der immigratie zoo hopeloos was als werd voorgegeven, en dat, als de Regering Afrikanen voor de militaire dienst in Oost-Indie kon aanwerven, zij ook wel vrije afrikaansche arbeiders voor West Indie zou kunnen erlangen.

In het verslag wordt beweerd, dat de hoofd bezwaren, tegen het vorig ontwerp ingebragt, zijn blijven bestaan; dat het tegenwoordige, in plaats van aan de slaven de vrijheid te schenken, de strekking heeft om hen gedurende de eerste tien jaren tot een bepaalden arbeid te dwingen, onder staatstoezigt en koloniale verordeningen, welker aard geheel onbekend is; dat derhalve de bewering, dat de vrijverklaring zou leiden tot eene vermomde slavernij, in volle kracht aanwezig blijft. Voor hen, die de wet met het eerste artikel in overeenstemming wenschen te zien gebragt, is zij, volgens het verslag, even onaannemelijk als de vorige.

Zeer vele leden hebben echter geenzins daarmede ingestemd. Deze hebben begrepen, dat het aankomt op het handhaven der bestaande toestanden, en dat hierop moet worden voortgebouwd, om een nieuwen toestand voor te bereiden; — dat eene emancipatie van slaven de grootste omwenteling veroorzaakt, die men zich kan voorstellen; — dat de bestaande toestand niet kan voortduren, zonder aanvoer van werkkrachten, en dat in elk geval op den voorgrond had moeten staan trapsgewijze emancipatie terwijl het aan de wetgeving wierd overgelaten, om zich al of niet met de voorgestelde trappen te vereenigen. Ook het middel, om den slaven den afkoopsprijs voor hunne vrijheid te laten verdienen, en daardoor voor de geldmiddelen van den Staat eenige millioenen te besparen, is weder ter sprake gebragt. Mogt men echter dit denkbeeld laten varen, dan hebben sommige leden gemeend dat er nog een ander middel kon worden aangewend om eene trapsgewijze emancipatie te erlangen bij wijze van eene jaarlijksche uitloting: ofschoon men tevens erkende, dat ook dergelijk middel voor de rust in de kolonie zijne bedenkelijke zijde had. Er waren leden, die het betreurden, dat men in 1851 het middel van den heer v. Raders niet had gebezigd, en alle kinderen die van slavinnen geboren zouden worden vrij had verklaard, als wanneer thans reeds een derde der slavenbevolking geleidelijk het genot der vrijheid zou hebben erlangd.

Reeds eenige malen is gewag gemaakt van de gisting, die op kerkelijk gebied in Bulgarije heerscht. De inwoners van dat land, niet langer onder de hun door de synode gezonden grieksche bisschoppen willende staan, wier knevelarijen ondragelijk werden, eischten de afschaffing van de tienden en eene nationale geestelijkheid, en dreigden tot het katholicismus over te gaan, bijaldien aan hun verlangen niet mogt worden voldaan. De synode weigerde evenwel hierin te bewilligen, en de turksche regering harerzijds, ofschoon zij de gegrondheid der eischen erkende, wilde niet tusschen beide komen, uit vrees voedsel te geven aan eene nationale beweging in Bulgarije, waarvan de kiem reeds bestaat. In dezen stand van zaken hebben de Bulgaren hunne bedreiging ten uitvoer gelegd. Eene deputatie, die te Konstantinopel hunne belangen vertegenwoordigde in de onderhandelingen met de synode, en waartoe twee archimandrieten, een priester en diaken behoorde, begaf zich den 30 December jl. tot den apostolischen vikaris in die stad en legde in zijne handen de verklaring af, dat zij zich aan den Heiligen Stoel onderwierp. Voorts heeft zij den patriarch der vereenigde Armeniers, mgr. Hassoun uitgenoodigd persoonlijk het nieuwe katholieke kerkgenootschap bij de Porte te vertegenwoordigen.

KINDERSPEELGOED.

DOOR H. RIGAULT.

Democritus noemde alleen datgene ernstig wat niet ernstig scheen; en wat mij betreft, ik ben het gedeeltelijk met hem eens. Op de wereldtentoonstelling te Parijs (1855) heb ik lieden aangetroffen die er zich aan ergerden dat de degelijke zaken, zoo als zij ze noemden, nagenoeg geen bekijks hadden; terwijl de kasten waarin het kinderspeelgoed werd tentoongesteld, schier niet te genaken waren. Ik voor mij integendeel verwonderde er mij over dat die kasten niet nog meer nieuwsgierigen lokten. Inderdaad was er in het gansche nijverheidspaleis, behalve de voorwerpen die het boekdrukkersvak betroffen, niets dat in mijne oogen (en zeker in die van een aantal andere bezoekers) belangrijker, degelijker was, dan het kinderspeelgoed. Velen achtten het hunne aandacht niet waardig, omdat zij in zulke zaken louter spel en uitspanning zien. En evenwel is speelgoed nog iets meer. Even als de boeken is het kinderspeelgoed een opvoedingsmiddel, en draagt mede, en in geene geringe mate bij tot vorming en ontwikkeling van den mensch: die fraaiste aller mechanieken, ook na de vele fraaije die men in den laatsten tijd heeft uitgevonden. Er is voor eenige jaren een boek in het licht gegeven waarin beweerd werd dat men met de opvoeding van den mensch reeds vóór zijne geboorte een begin moet maken. Vrij algemeen heeft men dit eenigzins ontijdig gekeurd en allesbehalve gemakkelijk uitvoerbaar bevonden. Maar wanneer het kind geboren is, zoodra het althans teekenen van bevatting geeft; wanneer het begint te stamelen en moeite doet om zich te bewegen, dan wordt het tijd dat zoowel de zedelijke als de ligchamelijke opvoeding een aanvang neme. Hieromtrent zijn alle redelijke schepselen het eens; de wilden niet uitgezonderd, die hunnen zuigelingen, wanneer zij een half jaar oud zijn, den neus plat drukken om hunne schoonheid te verhoogen, en het weeke kinderhoofdje tusschen twee planken spijkeren om den schedel te verlengen en zoodoende bij hun kroost de geestigheid te bevorderen. Bij de beschaafde volken, die te regt beseffen dat de opvoeding zich van behagelijker vormen en minder barbaarsche middelen behoort te bedienen, kan het kinderspeelgoed zeer gewigtige diensten bewijzen. Toch wordt dit nog veel te weinig begrepen. Onze opvoedkundigen zijn meestal veel te geleerd om zich met zulke kleinigheden in te laten; en die enkele genien, die maar al te goed wisten dat, waar het kinderen geldt, niets klein of onbeduidend is, hebben ongelukkigerwijze het punt van het speelgoed ten eenenmale over het hoofd gezien. Tasso gewaagt er in zijn "Vader des huisgezins" met geen enkel woord van; terwijl Rabelais' *Gargantua*, een jeugdige kolossus, alleen van kaatsen weet; en Rousseau's *Emile*, een kleine wijsgeer, bijna nooit speelt. Deze leemte mag voorzeker eene zeer zwakke zijde van onze pedagogiek genoemd worden.

Met dat al hebben onze kinderen billijke aanspraak dat men zich een weinig meer met hunne uitspanningen bemoeije Men meent reeds veel gedaan te hebben wanneer men speelgoed voor hen uitdenkt, en vervaardigt, waarmede zij hunne teedere handjes niet kunnen kwetsen. Maar hierbij mag men het niet laten. Die onnoozele wichtjes zijn reeds veel bevattelijker dan men doorgaans meent; zij merken op, van het oogenblik *af* dat zij hunne gedachten door klanken kunnen te kennen geven; hunne oogjes onderscheiden de vormen der voorwerpen, ook al schijnen zij nog doelloos en gedachteloos in het rond te dwalen; even als hun gehoor het verschil in de toonen opmerkt reeds voordat zij nog de moederlijke stem onderkennen. Welk speeltuig nu geeft men hun het eerst in handen? Een rammelaar. Ik heb er gezien van ivoor, van verguld en onverguld zilver, sommige kunstig gesneden of gedreven; maar ik moet gulweg bekennen dat zelfs de fraaiste mijn afkeer van dit speeltuig niet heeft kunnen overwinnen. Ik beklaag mij niet, zoo als Addison, dat men, door aan het kind een rammelaar te geven, en hem dus tot beweging en handeling uit te lokken, zijne ligchamelijke ten koste van zijne verstandelijke vermogens ontwikkelt. De mensch wordt tot handelen geschapen; en ik zie er volstrekt geen bezwaar in dat men hem zoo spoedig mogelijk tot die roeping bekwame. Maar waarom van des rammelaars gesneden of gedreven steel, waarom van dien eersten vriend van het kind, schier altijd een wanstaltig wezen gemaakt, van voren en van achteren gebogcheld, met een mond die zich van oor tot oor uitstrekt, en met een geweldig grooten, krommen neus, die veelal op de puntige en sterk vooruitstekende kin rust? De eerste nabootsing der natuur die men het kind te beschouwen geeft, is alzoo de afbeelding van een monster; zijne eerste kennismaking met de kunst geschiedt in den persoon van een gedrogt! Het is alsof er spoed bij ware dat zijne oogen zich op het leelijke vestigen, en als zou het niet in de gelegenheid zijn daarmede vroeg genoeg kennis te maken. Het is mij niet onbekend dat ik hier met Rousseau in tegenspraak ben. Deze legt zijnen kweekeling met voordacht de afbeeldingen der gedrogtelijkste dieren voor, ten einde hem reeds vroegtijdig onbeschroomd te maken. Naar mijn inzien evenwel kan men een kind zeer wel voor schrikachtigheid behoeden zonder het met monsters te doen verkeeren; en is het volstrekt niet noodig dat men het met padden en bavianen omringe, om te voorkomen dat het later voor een schoorsteenveger of een kolendrager wegkruipe. Echter, dit is nog niet alles. Van het lijf van den dubbel gebogchelden, krombeenigen, in alle deele misvormden hansworst maakt men een fluitje, door welks schel geluid het teeder, zich pas ontwikkelend gehoor van het kind van een wordt gescheurd. De harde, doordringende, valsche toon van dit fluitje is het eerste denkbeeld dat men het van muziek geeft. Wie zal ons zeggen hoeveel schilders en toonkunstenaars er door de noodlottige rammelaars, en bepaaldelijk door hunne stelen, reeds in de wieg verstikt zijn? Montaigne betreurde het, dat men nooit op de gedachte was gekomen om in de kollegekamers van zijnen tijd, volgens hem „ware kerkers voor eene in slavernij zuchtende jeugd," fraaije standbeelden van Flora of van de Gratien te plaatsen, ten einde den jongelieden vroegtijdig indrukken van het schoone in te prenten. Ik vind dit denkbeeld uitnemend, en zou niets liever wenschen dan dat men de zalen, gangen en gaanderijen onzer scholen, lyceën en academien met een tal van standbeelden versierde, naar de volmaaktste modellen der oude beeldhouwkunde vervaardigd hierdoor zou men welligt het kwaad, dat door de stelen der rammelaars gesticht wordt, althans voor een gedeelte herstellen. Voor alles zou ik evenwel begeeren dat de onderscheiden speelgoed-fabrikanten voortaan, in plaats der afschuwelijke koppen en gestalten van apen en draken, nooit iets anders dan minnelijke en lagchende tronietjes, lieve engelen-kopjes en engelen-gestaltetjes afbeeldden, die aan het kind reeds vroeg indrukken van het schoone en bevallige gaven. De billijkheid eischt te erkennen dat in den laatsten tijd de helsche fluitjes, onder- of bovenaan de rammelaars, die het gehoor zoo zeer bederven en ons later zoo veel valsche zangers en zangeressen en zooveel ongelukkige muzijkanten bezorgen, in sommige blaasspeeltuigen der jeugd door dusgenaamde „harmonica's" vervangen zijn, welker toonen veel zachter en zuiverder, dikwijls zelfs zeer welluidend zijn. Maar ook hierin kon men reeds veel verder zijn gegaan; en in een tijd waarin automaat-piano's worden vervaardigd die, zonder eenige menschelijke hulp, c a p r i c e s van Listz en f a n t a s i e n van Thalberg uitvoeren, zou men gemakkelijk rammelaars kunnen hebben, die aan onze kleine zonen en dochteren de gamma's voorspeelden,

(Wordt vervolgd.)

LORD PALMERSTON.

DOOR WHITTY.

(*Vervolg*)

Zijn talent bezit een kritiesch, geen scheppend karakter; het is besturend, niet organisch; en zijne voorname kracht bestaat, gelijk ieder parlementslid weet, in het toelichten en bestrijden, geenszins in het opperen van vraagstukken. Wij willen hiermede niet zeggen, dat hij eenvoudig een klerk is, zoo als sir James Graham, wij willen slechts te kennen geven dat hij met al zijne veerkracht, met zijne grenzenlooze kennis en zijne onuitputtelijke logica, toch niet tot die hoogere klasse van geesten behoort, tot welke eeniger mate zelfs lord John Russell kan geteld worden, die, ofschoon in sommige opzigten met minder kracht en talent toegerust, evenwel in de algemeene schatting hooger staan aangeschreven, omdat zij aan al hunne overige begaafdheden een zeker dichterlijk vermogen, van een scheppenden zoowel als ontledenden aard, paren. Het genie van lord Palmerston behoort uitsluitend op het gebied van het gezond verstand te huis. Men zegt dat hij de eenige pair van zuiver Saksische afkomst is: zeker is het dat hij van al degenen die in Groot-Brittannie hooge openbare betrekkingen bekleeden, ons het krachtigste beeld van den echten Engelschman vertoont. De hertog van Wellington werd insgelijks gezegd de verpersoonlijking van het Britsche volkskarakter te zijn. Het is inderdaad opmerkelijk dat de hertog, even als lord Palmerston, een Ier was; terwijl men mag aannemen dat, indien hij eene parlementaire, in plaats van eene militaire opleiding genoten had, hij het volkomen afdruksel van Palmerston zou geweest zijn. De man die het groote beginsel uitvond, dat de regering der koningin moest opgehouden worden, bewees bij uitnemendheid tot dat soort van ophouden geschikt te zijn; en dit beginsel geeft ons den sleutel van lord Palmerstons loopbaan in handen. Nooit lang genoeg op de banken der oppositie gelaten om zich met hersenschimmen te voeden, toonde hij zich reeds vroegtijdig een levendig voorstander van al wat practisch en mogelijk was; vrij van alle vooroordeel, liet hij zich even als alle die het juk daarvan hebben afgeschud, noot door eenig beginsel op den weg dien hij voor den waren en goeden hield, tegenhouden of belemmeren. In een rijk als Engeland, dat door een oligarchie geregeerd wordt, worden de bewindslieden tot een zeer concreete staatkunde geleid. In zulk een land wordt een geheim stelsel gehuldigd, dat alleen zij die in de regering zijn kennen, dat alleen zij die lange jaren tot de ingewijden behooren volkomen meester zijn, en waarvoor de oningewijden, zij die ten eeuwigen dage van de regering uitgesloten blijven, met eerbied, met diep ontzag zelf zijn vervuld. Het hooge standpunt dat lord Palmerston in het Huis der Gemeenten inneemt, heeft hij derhalve niet te danken aan het besef dat hij tot het klein getal genieën behoort die de wereldgebeurtenissen der tegenwoordige eeuw om zoo te zeggen in hunne hand hebben; maar aan de wel, en te regt gevestigde overtuiging dat hij in den volsten zin des woords een „praktisch karakter is, een karakter naar een zekere soort van staatkunde gevormd en gerond, gedurende een „dienstijd" van nagenoeg eene halve eeuw, doorgebragt in hooge, verantwoordelijke betrekkingen. Lord Palmerston had dan ook ontegenzeggelijk voor elk kabinet zijne bepaalde, zelfs zijne hooge waarde, niet als de man die aan het roer geplantst is, maar als de man die de zeilen schikt en plooit — niet als de man die zeggen kan waar de reis heen gaat, maar als de man die met den neus in den wind staat en van elk rukje partij weet te trekken. Hij was dan ook meestal een departementaal minister, en daar hij gedurende zijne beste jaren aan het hoofd van dat departement stond, 't welk hem meer dan eenige andere afdeeling de gelegenheid schonk om de verwatene aanspraken zijner landslieden op voorrang in het Europesche statengesin te doen gelden, kende hij, naar het schijnt, nooit de verzoeking om als leider of scheidsregter op te treden bij de kleingeestige geschillen en plaatselijke worstelingen tusschen tories en whigs, behoudsgezinden en radicalen. Met eene ongemeene mate van menschenkennis toegerust, en een meester in de groote kunst om menschen te leiden, was het steeds zijn streven een populair minister te zijn. Het is van algemeene bekendheid met welk een gelukkig gevolg hij zich tot dat einde onder anderen van gemeenzame zegswijzen, van platheden zelfs bediende, en hoe deze te meer ingang vonden en een dieperen indruk nalieten naar mate hij — en gewis niet zonder berekening — betrekkelijk slechts zelden in het parlement het woord voerde. De meeste en sterkste bewijzen van zijne bedrevenheid in de kunst om op menschen te werken, gaf hij echter in het bijzonder leven en niet in het openbaar; want, ofschoon alles behalve ongevoelig voor de toejuiching der menigte, zag hij niettemin in den bijval en het vertrouwen der hoogere standen steeds het begeerlijkste goed voor eene regering.

De verzoeking waarin lord Palmerston verkeerde om een om een prater in het parlement te worden, was geenszins gering. Begaafd met veelzijdige kennis, met eene groote zelfbeheersching, een helder en scherpzinning oordeel, had hij steeds de woorden die zijne meening en denkbeelden met juistheid uitdrukken tot zijn wil; hij was volkomen in de parlementaire gebruiken ingewijd, zoodat hij in het huis geheel op zijn gemak was; terwijl hij lang genoeg depêches gedicteerd had, om zeker te zijn dat de arme heeren stenografen niet veel aan zijne volzinnen te verbeteren zouden hebben. Wij houden ons echter overtuigd dat hij in den strijd tegen deze verzoeking — zoo zij hem eenigen strijd kostte — krachtig werd bijgestaan door de minachting voor de regten der vertegenwoordiging die hem ontegenzeggelijk bezielt. Nooit toch gaf de edele lord zich de geringste moeite om voor de *habitués* van het Huis te verbergen, hoe weinig hij op had met de constitutionele leer, dat de *ignorami* mijn heer, Brown, mijnheer Robinson, of hoe de achtenswaardige vertegenwoordigers van Swillshire of van dit of dat onbekend vlek anders heeten mogen — hunne denkbeelden over het regeringsbeleid in het algemeen of over de buitenlandsche staatkunde van Groot-Brittannie in het parlement te luchten mogen hangen, alleen *omdat* zij door de boeren of onbeduidende burgers van hun graafschap of vlek naar het huis zijn gezonden. In welke betrekking hij ooit had mogen verkeeren, nooit zou hij het onder zich gelaten hebben, al wat naar aanmatiging zweemde bij zijne landgenooten tegen te gaan, maar opgevoed in de atmospheer van het *Foreign-Office*, doortrokken van de daar door niemand betwijfelde leer van het alvermogen van een Britsch kabinet, maakte hij zijn verheven standpunt natuurlijk nog des te eerder dienstbaar aan zijne zucht om bij alle Engelschen het bewustzijn te verstikken, dat zij tot eene natie behooren die het regt heeft zich zelve te regeren.

Ten allen tijde weidde hij sterk uit — en nog steeds weidt hij met gemoedelijken ernst en nadruk uit over hetgeen de Bermondsey-staatkunde genoemd wordt — eene staatkunde door het geloof ingegeven, dat Groot-Brittannie het voornaamste en het meest vrije land van den geheelen aardbodem is. Tot de bezending uit Islington en tot andere bezendingen. die hem hare „sympathie" voor Kossuth kwamen betuigen, terwijl zij te gelijkertijd het gedrag van Ward op Cephalonia en van Clarendon te Dublin toejuichten, voerde lord Palmerston eene voor vreemde regeringen uiterst stekelachtige en eene hoogst revolutionaire taal. Maar de stellingen der Bermondsey-staatkunde vonden nooit ergens anders eene plaats dan in zulke depêches die opgesteld werden voor een blauwboek, dat bestemd was om het publiek zand in de oogen te strooijen. Het is volstrekt geen heksenwerk een ietwat laatdunkend en goedgeloovig volk te misleiden; men heeft daartoe niets anders te doen dan het te vleijen. Alleen onbegrijpelijk domme menschen, zoo als lord Malmesbury, verstaan de zoo gemakkelijke kunst niet, om met het vaste land op een goeden voet te blijven en over Engeland te heerschen. Toch moet men een Whig wezen om een volmaakt secretaris van staat voor de buitenlandsche aangelegenheden van Groot-Brittannie te zijn. „Le Whig," zegt Balzac, „est la femme de votre gouvernement." De Whigs zijn dat zwakgeestig gedeelte der hoogere standen, dat zijn gebrek aan kracht en magt door list poogt te vergoeden; en alleen de Whig die door de worsteling of het spel van stand tegen stand, en van partij tegen partij gevormd en afgerigt is, bezit behendigheid genoeg om in het departement van Buitenlandsche zaken als vrijheidskraaijer te spreken en als dictator te handelen.

Zij die lord Palmerston een geruimen tijd aandachtig gadesloegen en onbevooroordeeld zijne daden en zijne woorden tegen elkander wogen, zullen zeker hun zegel niet kunnen hangen noch aan de meening door den heer Urquhart, ten aanzien van den edelen lord geopenbaard, noch aan de ligtgeloovigheid van hen die zijn portret aan zijn echtgenoote aanboden. De indruk dien Palmerston nalaat, als men hem in het openbaar het woord hoort voeren, is: dat hij, ondanks al zijne behendigheid, niet zelden zijne ware overtuigingen improviseert; met andere woorden, dat hij een man is die door zijne indrukken geregeerd wordt. Niets natuurlijker dan ook dan dat het meerendeel zijner handelingen groote weifeling verraadt. Wat zijne binnenlandsche staatkunde aangaat, kunnen zelfs zijne landslieden zich niet ontveinzen, dat deze te breed te onbepaald, te vèr strekkend is; dat hij de onderscheiding der groote partijen, liefst over het hoofd wil zien. En wat zijne buitenlandsche staatkunde betreft, bestaat er alle aanleiding om te veronderstellen dat deze even onstelselmatig als zijne binnenlandsche is. Zoo men aanneemt dat hij met betrekking tot het buitenland naar een bepaald plan te werk gaat, zou men hem iets toeschrijven, dat hij met opzigt tot zijn binnenlandsch beheer steeds toonde niet te bezitten. Voor zoo veel het buitenland betrof, spreidde hij, dikwerf den volledigsten takt, en een edelen moed ten toon en gaf hij blijken van de helderste opvatting van het onmiddellijk betrokken vraagstuk; maar nergens werd men ooit eenige sporen gewaar — ten zij men een onmogelijk verband tusschen geheel op zich zelve staande gebeurtenissen mogt willen zoeken — van een schranderen, veruitziende blik of van diepe nagedachte.

(*Wordt vervolgd.*)

INGEZONDEN.

Mijnheer de Redacteur!

UEd. zult een geabonneerde bijzonder verpligten, onderstaande regels in UEd. veel gelezen *Weekblad* te willen plaatsen.

Er wordt veel geschreven en gesproken over de slechte behandeling der plantaadje slaven.

Ik wil hopen dat onderstaande regels voor een gedeelte, die gedachte zullen tegenspreken.

Tegenwoordig worden gemelde slaven behandeld zoo als in de jaarboeken nimmer eenig geschrift over gevonden *zal* worden.

Op den 20sten Januarij hadden de negers der plant *S.*, gelegen in de Divisie *Boven Commewijne* (*Commetuane kreek*) nieuwjaar; en was door den Bevelhebber 5 stuks varkens geslagt, dertig brooden gebakken, eene tafel aangerigt, behoorlijk gedekt met servetten en bezet met borden, zilveren lepels, vorken en messen; aan ieder eind eene soepterrine; wijn, bier en glazen, en waren de bastiaans aan het eene eind de President en aan het andere eind de Secretaris. De groote creolen of jonge slaven, waren de gasten, en eene zekere jufvrouw en meer bejaarde slaven de bediende, zoodat ik geachte lezers en lezeressen niet behoef te zeggen, dat zulke gastmalen, behoorlijk ingerigt door den kok van den Bevelhebber der plantaadje zeer veel invloed moet hebben. Jammer dat de andere Effecten, welke daar digtbij liggen, zulks ook niet gedaan hebben; terwijl die Bevelhebbers, nu natuurlijk bij de slaven niet deugen en de Heer R. als nu tot in de wolken verheven wordt. Men kan denken welke gevolgen dit zal hebben. Wat zullen die gelukkige Eigenaars enorme producten krijgen? En hoe moet zoo iets niet aan verscheidenen bevallen?

Ieder denke hierover wat hij goed vindt!

Mijnheer de Redacteur!

Vergun mij in Uw veel gelezen en geacht *Weekblad* een paar regelen te doen plaatsen, betreffende het korps Muzijk van het Bataillon Jagers No. 27, dat ter gelegenheid der festiviteiten op den 44ste verjaardag van Z. M. onzen geëerbiedigden Koning WILLEM DEN DERDE, zoo uitmuntte door zijne luisterrijke en bevallige Muzijkstukken, dien dag ten uitvoer gebragt, en waaraan ik door dezen gaarne den lof wenschte toe te brengen, aan den voor de Muzijk zoo ijverigen aanvoerder, den Sergeant-Kapelmeester C. BARTHE, en dank toe te wijden aan den geachten Chef van het Bataillon Jagers, die voor de instandhouding van dat korps Muzijk, zoo ruimschoots medewerkt.

Eere, dien eere toekomt.

22 — UEd. Dw. Dienaar,
1861 — M.
2.

MUZIEK KORPS VAN HET BATAILLON JAGERS No. 27.

PROGRAMMA VOOR HEDEN MIDDAG

Den 24 Februarij 1861.

No. 1. OUVERTURE de l'Opera: *Norma*, arrangée par G. BARTHE.
2. PAS REDOUBLÉ de l'Opera: *La Favorite*, arrangée par G. BARTHE.
3. CAVATINE ITALIENNE, arrangée par G. BARTHE.
4. POT-POURRI de l'Opera: *Lucie de Lammermoor*, arrangé par G. BARTHE.
5. LEONAT'S KLÄNGE, *Valse*, arrangée par G. BARTHE.
6. STORM-GALOP, arrangée par G. BARTHE.

19 FEBUARIJ 1861.

Door den Arrowak

MALLÈPEIKATTOARU.

Des morgens om zes uur, werd ik met schrik wakker, ik dacht dat de Nieuwzeelanders waren gekomen om ons op te eten, maar het was gelukkig niets anders, dan het ontzagwekkend gebulder des geschuts ter eere van 's KONINGS geboortedag. Wel dacht ik daarbij, dat die „knallende eereschoten" zoo als *panári* TOLLENS zingt, — door de Marine-vloot alhier gestationeerd, werd voortgebragt, maar ook de angstige veronderstelling was onjuist; gelukkig! want dat zoude misschien eene instorting der geheele vloot tengevolge hebben gehad.

Onder dat ontzettend gedonder dan, kleedde ik mij spoedig aan; ja, wel spoedig, — want, een Indiaan en vooral een Surinaamsche Indiaan, maakt in de eerste plaats niet veel werk van zijn toilet en heeft in de tweede plaats ook niet veel om zich te kunnen kleeden. — Maar hoe arm ook, toch dankte ik den goeden geest, dat het de Nieuwzeelanders niet waren, om ons te komen opeten.

Toen ik buiten kwam, was alles frisch en vrolijk om mij heên, de kleine vogeltjes bragten het eerste feestlied aan den Koning der Koningen en daarin smolt dat, voor onzen geliefden Vorst in! — De morgenstond was fraai en overal werd die schoonheid opgevrolijkt door de tallooze vlaggen van schepen en gebouwen. Onder dat groote aantal wapperde er *één* geheel in onzen Indiaanschen smaak, één die wij allen lief hebben — één waaraan zooveel geschiedkundige en vaderlandsche denkbeelden verbonden zijn; het was de ORANJE VLAG, waaijende van de tinnen van des Landsvoogds paleis. De haven zag er vooral schitterend uit, koopvaardij- en oorlogschepen — „die trotsche zee-kasteelen!" zoo als HUIJGENS zingt, waren als overdekt met vlaggen en wimpels — kleuren van alle natien, die onze vrienden zijn — „ik had nooit gedacht dat wij ZOOVEEL vrienden hadden." — „Zie," dacht ik — „wat moet dat een goed en braaf VOLK wezen, dat *zóó* bemind wordt en hoe overtuigt dat volk mij, dat zij door liefde, gehechtheid en trouw, de wereld bewijzen, door den edelsten en

braafsten Vorst geregeerd te worden." Op die verrukking volgde echter wel eenig gevoel van leed, want, ik konde den wensch niet smoren, om er in mij zelven bij te voegen: „ach! kenden die Vorst en dat Volk ons slechts een weinig, wisten zij welk een *schat* zij in deze Kolonie bezitten, een schat, die zij gelijk de rijkste en zuiverste paerel vergeten, en in de geslotene schelp des oesters, door den tijd en het lot der veranderlijke wereld toestonden, laten vergaän."

Weldra werd ik uit *die*, voor een Arrowaksche Indiaan afmattende gepeinsen gerukt, door het roffelen van een groot aantal trommels — trommels hu! trommels! — dat verheugde mij, dat hier nog trommels zijn, ik kan niet begrijpen hoe men vechten, vooral storm kan loopen, zonder dat eigenaardige geluid der trommels. Welhaast ontdekte ik eene menigte mooi aangekleede tamboers, die al roffelende, een gedeelte van Paramaribo doortrokken, om onze *poorters* en *burger-vaders* als leden der Schutterij, ter inspectie en parade op te roepen, en aldra zag ik er honderde, alle edele mannen, tusschen de 18 en 50 jaren langs grachten en straten komen, om zich tot een massa, nabij een kerk op een plein te contraliseren. O! o! wat een blijdschap en vreugd alom.

Manswattu-hallikebbehü, stadui bo, ullukkumünti ämünnika baddia.

(Er kwam een groote vreugde in de stad.)

Wat fraaije kleuren! wat een zilver en pluimen en o! wat schitterende als zilver gepolijste wapenen! Ik tril nog van opgewektheid, als ik er aan denk, maar dat alles, ofschoooon het verrukking op verrukking in mijne ziel verdrong, was niets bij dat gene wat ik gevoelde, toen de muzijk begon, neen, van zoo iets had ik nooit kunnen droomen, nooit gelooven dat de bleekhuiden zoo iets ten uitvoer konden brengen, onze *oorlogs-fluit* komt daar zelfs niet bij.

Nadat alles zich geschaard had, marcheerden de *poorters* en *burger-vaders* vol heldenfierheid, in de schilderachtigste houdingen en met de volkomenste regelmatigheid, in acht *pelotons*; tegenover het paleis van den Landvoogd, en schaarden zich nevens het Bataillon Jagers No. 27; een Bataillon dat steeds trotsch mag wezen op zijn naam — trotsch mag wezen door de herinnering aan *Waterloo* en „*Quatre bras.*"

Op het plein komende, zag ik duizende toeschouwers, waarvan het grootste gedeelte vrouwen waren; zij en hare dochters waren daar gekomen om de schoone parade-evolutiën te zien, die uitmuntend werden uitgevoerd en die zij dan ook met verrukking en luid gejuich beloonden.

De parade en inspectie, door den Landvoogd benevens zijn staf gehouden, liep af. Waren er misschien al enkele kleine aanmerkingen te maken, op een dag als 's Konings geboortedag doet men dat niet — opregt gesproken: alles zag er keurig netjes uit, en voor zoo'n kleine Kolonie, met zoo weinig hulpmiddelen uit zich zelve, als Suriname, boven verwachting schoon.

Men *defileerde* onder het spelen van beider korps muzijkanten; — volksliederen bragten de inwoners in vervoering, — opera-muzijk sleepte elk weg en de duizende kleine jongens, de vrouwen en meisjes juichten het toe.

Het Bataillon trok weer naar de kaserne, regt opgeruimd, zeker met het oog op het feestelijke dat op dien dag, nog voor hun volgen zou.

De Schutterij werd na een woord van lof over hunne netheid — gezond en heldhaftig voorkomen, en de betuiging van hooge tevreheid — afgedankt.

O ik eenvoudige Mallépeikattoaru kon mij zoo voorstellen, hoe al die harten onder de uniform-rok, van gelukkige aandoening geklopt moeten hebben!

En de jeugd? hoe was daar de heldengloed al in ontwikkeld; ieder kleine jongen beijverde zich om de wapenen der poorters magtig te worden, ten einde die met zooveel lauweren geëerd, voor hen naar huis te dragen.

Overal, waar ik mijne blikken wendde, zag ik aanstalten maken tot feestvreugde. Overal heerschte vrolijkheid en opgewektheid, doch nergens baldadigheid of ruw gejoel. — Ja, de strengste philantroop of de scherpste ziener, zoude bij dit tooneel niet gezegd hebben: „dat deze dag behoorde tot de geschiedenis van een *slaven land.*"

Nooit zag ik Indiaan, zooveel verwisseling van tooneel, als dien dag.

Daarna was er audientie bij den Landvoogd; al meer en meer nam mijne verbazing toe. Ik moet opregt erkennen, dat ik niet de helft begreep van hetgeen ik zag, alles dwarrelde mij groen en geel voor de oogen. — Wat al goud, zilver en pluimen zag ik daar — hoeveel zwarts en deftigs, zwierden daar door elkander. — Kijk ik had wel gewenscht dat de *Sémetti* van ons dorp (*de piaiman*) dat ook eens had gezien. — Een oogenblik dacht ik, dat men hier in Suriname ook het *Carnaval* begon te vieren, maar mij bedenkende, dat de *asch-dag* reeds voorbij was, kwam ik van dat geloof terug.

Doch het was alles zeer fraai en het deed mijn Arrowaksch hart goed, aldaar zooveel edele, trouwe en dankbare harten, zooveel karaktervolle en onovertreffelijke geesten, netjes aangekleed, hulde, eerbied en trouw te zien offeren, aan den voet van den vertegenwoordigden Konings-troon.

Dierbare Lezers! vergeet mij mijne Arrowaksche weekhartigheid, die ik in groote mate met mijn *panari* Punsch gemeen heb, en laat mij even twee tranen van innig gevoel afdroogen...

Van hetgeen daar binnen gesproken werd, kon ik niets verstaan, en de dagbladen vertellen het ons ook nooit, dat nog al onbeleefd van de dagbladen is, ten zij er op die mededeeling, in dit slaven land, nog altijd censuur bestaat? Maar toch hoorde ik er later iets van, door een *panari* die er bij was geweest en die mij zeide: „O! het was zoo mooi" en het *was* mooi, vooral was het schoon, dat er op die audientie gedacht werd, aan hetgeen *panari* van Lennep zong:

„*Nederland vergeet het weldoen niet!*"

Ja er werd gesproken over de vreeselijke ramp, die Noord-Nederland onlangs door eene overstrooming trof, waardoor zooveel arme bleekhuiden rampzalig waren gemaakt; dat leed werd herdacht en in aandacht geroepen, en een plan beraamd dat ook wij zooveel wij kunnen, zullen helpen. Spoed, hoop ik, zal een der goede eigenschappen van dat menschlievend doel zijn, en er zal tevens hoop ik gezorgd worden, dat zelfs de armste nog zijn penningje als een schoon offer zal kunnen aanbieden. De giften zullen hoop ik geschonken en *niet* zoo als steeds hier gedaan werd vernederend voor den gever afgebedeld worden; laten de inteekeningslijsten voor de grooten zijn, maar de *burger*, de *kolonist* en *planter*, de *wakkere zeelieden* en *militairen*, schenken ongevraagd — als hun maar wordt aangewezen, wáár. (*)

Neen, geen afbedelen, dat onteert; — wij zelven herdenken de vreeselijke ramp, die onze natuurgenooten, getroffen heeft, wij geven als broeders zooveel wij kunnen, niet uit zucht om het offer te wijzen, maar uit innig meêgevoel voor de lijdende menschheid, zoo deden de algemeen bekende edelmoedige Nederlanders, — zoo doen zij nog

(*) Reeds dienzelfdendag, had er aan een feestdisch, zulk een vrije gift, à ƒ 47.50 plaats. (Men volge dit voorbeeld in gezelschappen en in societeiten, enz.)

In trouwe, wij zijn Hem dankbaar, die een audientie-uur op een volksfeestdag te baat nam, om het edelmoedig plan te opperen.

De audientie liep spoedig af en langzaam trok het vreemde bonte gewoel van het plein.

De vrouwen en meisjes zagen er vooral in haren schoonen weeldigen West-Indischen tooi, zoo regt bekoorlijk uit, en verhoogde niet weinig al dat blikkeren van goud en zilver, het gewuif van pluimen en het fladderen van zooveel doodgravers-kleur.

———

Ik zette mij een weinig in de schaduw van de tamarindelaan neder en keek met aandacht naar het in orde brengen van zooveel feestaanstalten. Ik gevoelde mij zoo regt blij met al die school knapen, die daar ook bleven kijken en die ook een vrijen dag hadden, die gelukkigen! Ja *zij* waren het zeker, die van alle kolonisten het innigst de dankbaarheid en liefde gevoelden, voor Vorst en Vaderland.

Jongens! vergeet deze dagen nooit — dikwerf zult gij ze met tranen in de oogen, uit het hart opgeweld, terug wenschen. O! dat gij dan niet blozende, voor U zelve behoeft te zeggen: „te laat!" en hebt gij feest gevierd, dan ben ik overtuigd, dat gij te huis komende, naar uw spaarpot gaat en er een offer voor de arme lijdenden in Noord-Nederland uitneemt en Uw vader of Uwe moeder verzoekt, *dat* naar de Commissie te zenden; zie *zoo* doet de Hollandsche jongen ook, en daarna knikkert hij wel eens zoo prettig.

Het deed mij in mijne opmerking goed, dat er door, meesters, patroons, chefs, enz., aan hunne ondergeschikten een vrije dag geschonken was, maar, waarom er aan de slaven boven alle andere dagen van feest en rust, op 's Konings *geboortedag-viering*, geen dag van verpoozing en vreugde geschonken werd, dat vat mijn Arrowaksche geest niet; kon er ooit *één* dag gekozen worden, om hun lot, door rust en genoegen te veraangenamen: het behoorde in eene Kolonie onder Nederlandsche Kroon, de verjaardag van Neêrlands Koning te zijn.

Tegen elf ure begon de *Regatta* met tentbooten, jammer dat een klein *regenbuitje* en een half *stormpje* niet bij droegom de vreugde te verhoogen. Wie de prijzen won behoef ik niet te herhalen, alleen vond ik de keuze niet goed, om deze vaartuigen langs de stad te laten roeijen, de kans van ongelukken, de verwarring en het dikwerf onvermijdelijke om in elkanders riemen te raken, zijn zooveel redenen daartegen; een afstand van de plantaadje Jagtlust bijvb. tot aan de stad, zoude beter zijn, wanneer dáár dan een commissie was, die voor een behoorlijke afvaart zorgde, dan kon elk naar keuze en kracht de ruimte afroeijen. — Als een tweede punt van opmerking die voor alle vaartuigen geldt aan den wedstrijd deelgenomen, is het volgende:

Het kan voor het Gouvernement zeker niet alleen de bedoeling zijn, om *prijzen* voor hard roeijen uit te looven, een neven-bedoeling van groot nut, is zeker om de *constructie* van de corjaal en bootenbouw te verbeteren; het geldt alzoo ook de bouwmeesters en zeker zoude er van volksfeesten nog meer nut te trekken zijn, wanneer men op andere vakken, zoo als *veestapel*, *landbouw*, *tuin-* en *ooftbouw*, den naijver wist op te wekken — wanneer men speelsgewijze iets *gilden-vormelijks* onder de bevolking wist in te voeren — lette men eens *meer* op het buitenland dan tot heden; men poogt hier dikwerf iets en helaas nutteloos! men geeft zooveel geld uit — zoo als *panari* Brown te regt aanmerkt, nutteloos — zie, nu nog niet lang geleden, lazen wij iets over den zang, en wel in verband met de fabriek van Pelletier te *Utrecht*; heeft men wel eens onderzocht wat die Pelletier heeft gedaan? En zoude da voorbeeld hier zoo moeijelijk na te volgen zijn — zouden wij, die toch onze wees- en armen kinderen moeten onderhouden, dat niet veel goe kooper, veel nuttiger en veel doelmatiger kunnen doen?

Nadat de *Regatta* was afgeloopen en de prijzen waren uitgedeeld, werd het wede schoon en beloofde voor den namiddag eenige genoegelijke uren.

Het bonte volksgewoel trok huiswaarts e ook ik wandelde naar mijn corjaal, waa *Bejoé* — mijne vrouw, een groot vischje, een ferm stuk casave en een heele pot met peperpap voor mij als *diner* gereed had gemaakt.

(Het vervolg hierna.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 21sten dezer, de Fransche stoomboot *l'Abeille*, van Caijenne.

UITGEKLAARD.

Den 16den, het Nd. Am. schip *Tarantine*, kapt. J. Press'), naar St. Thomas, in ballast.

VERTROKKEN.

Den 20n. dezer, de koloniale stoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. Rusman.

Den 21sten, de Fransche stoomboot *l'Abeille*. — Beiden naar Demerarij.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Marijtje Honig*, kapt. D. D. van Wijk, — adres bij Gebrs. van Praag.

Het schip *Suriname*, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Willem Frederik*, kapt. Visser, adres bij M. M. Curiel.

Het schip *Ystroom*, kapt. Hansen, adres bij F. Emanuels,

Het schip *Equator*, kapt. Ter Marsch, adres bij Gebrs. van Praag.

Het schip *Louisa Christina*, kapt. Ten Harmsen, adres bij *H.* Degenhard.

Het schip *Loreleij*, kapt. Scholtens, adres bij M. M. Curiel.

Het schip *Haren*, kapt. Boer, adres bij Gebrs. van Praag.

Het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, adres bij J. P. Haase Jr.

VERTROKKEN PASSAGIERS.

Met de Koloniale schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*: de Heer A. del Castilho.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Bij het Departement der *Onbeheerde Boedels.*

Door den Vendumeester J. F. Favereij.

Donderdag den 21 Februarij 1861.

Een half aandeel in het bloote Erf aan den Rijweg op Combé 1e. B. W., aangekomen hebbende den desolaten boedel J. F. Kross. — ƒ 40 — R. J. Gollenstede.

Door- en ten huize van den Vendumeester J. C. Gomperts.

Vrijdag, den 22 Februarij 1861.

Het Huis en Erf aan de *Steenbakkerijstraat*, La. C No. 187, O. W. La. D No. 292b. — ƒ 2600 — Opgehouden.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 21sten dezer, van plant. *Rust en Werk*, 40 vaten niet toegewezen.

Katoen. Den 22sten, van plant. *George Hendrik* en *Johanna Charlotte*, 18 balen schoone à 39 ct.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 14den tot en met den 22sten Februarij 1861, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 14den, Jalousie van de Haan, 60 jaren.

Den 16den, Louisa Santje Potmess, 4 jaren en 10 maanden.

Den 17den, Maria Elisabeth Christina Reigert, 65 j.

Idem, Wilhelmina Florentina Benescia, 8 maanden en 1 week.

Idem, August Carel Kleine, 71 jaren en 3 m.

Den 18den, Hendrik Pieter Oosterhuizen, 32 j.

Den 20sten, Christina Jacoba Heuvelink, Echtg. van Johannes Pieter Hennij, 30 jaren en 9 maanden.

Idem, Mattkijs Kerster, 64 jaren, 3 maanden, 2 weken en 6 dagen.

Den 21sten, Cornelia Elisabeth Conradi, Echtgenoot van Herman Nicolaas Bennebroek Evertsz, 19 j.

Idem, Johanna Frederica Feijth, 72 jaren.

Den 22sten, Charlotte Hortentia Roeb, 27 jaren.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Bij Gouvernements Resolutie van den 19 Februarij No 1, zijn onder de nadere goedkeuring des Konings, bij de Schutterij te *Paramaribo*,

a. bevorderd:

tot *Kapitein à la suite*, de 1e. Luitenant F. P. Kamerling, en tot 1e. *Luitenants* de 2e. Luitenants E. Soesman en E. C. Wesenhagen.

en b. benoemd:

tot *2e. Luitenants*, de Heeren:

J. A. Bo. de Mesquita, F. D. Daij, J. M. Schuster, J. Salomons, H. van Meerten, en Mr. C. J. Heijlidij.

Paramaribo, den 20 Februarij 1861.

Aanzoek van Vrijgeving.

Den 22n. Februarij 1861.

Van het slavenkind Marius, geboren in 1859, zoon van Sophie, toebehoorende aan L. Mean.

Van de slavin Martina, geboren in 1817, dochter van Infanté (overl.), bekend staande ten name van Plant. *Berthoud'slust*, divisie *beneden Cottica*.

Van de slavin Jetta, geboren in 1828, dochter van Amara, toebehoorende aan A. J. Fonseca.

Van de slavin Alijda Philippina, geboren in 1792, wier moedersnaam onbekend is, en hare dochter Louisa Francina, geboren in 1835, toebehoorende voor den vrijdom aan W. Huisen.

De waarnemende Koloniale Ontvanger en Betaalmeester brengt ter kennis van het algemeen, dat de lijsten der slaven, ter berekening van verschuldigde Hoofdgelden, bedoeld bij Publicatie van den 10 Augustus 1853 (G. B No. 8) van heden af ten zijnen burele ter inzage liggen.

Wordende belanghebbenden uitgenoodigd om bedoelde lijsten te komen verifieren.

Paramaribo, den 22 Februarij 1861.

Advertentiën.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op WOENSDAG den 24sten dezer, des avonds ten *half Zeven* ure.

Aanbesteding.

De COMMISSIE der *Nederduitsche Hervormde Gemeente* te *Nieuw Rotterdam* belast met de zaken tot het bouwen eener NIEUWE KERK aldaar, zal aan den minst goedgekeurd zijnde het bouwen van voornoemd gebouw.

De voorwaarden en teekening liggen ter visie ten kantore van den WelEdelen Heer J. D. JUDA te *Paramaribo*, alwaar bedoelde inschrijvingsbilletten zullen worden aangenomen tot den 1n. Maart e. k.

Nickerie, den 7 Januarij 1861.

A. DESSE.
THS. TIJNDALL.
M. HUTCHISON.

De COMMISSIE tot het inzamelen van liefdegiften voor de *Syrische* NOODLIJDENDEN, acht zich verpligt om bij het voleinden harer taak een woord van welgemeenden dank te rigten zoowel aan allen, die door hunne bijdragen het liefdadig werk hebben trachten te bevorderen, als inzonderheid hen die met welwillendheid en ijver, in het werk der inzameling der Commissie hunne medewerking hebben verleend.

De bereidvaardigheid en opgewektheid, die zij tot dien arbeid vooral in de districten en divisien mogt ondervinden, en welke om de eigenaardige moeijelijkheden, aan dat werk verbonden, te meer op prijs gesteld mag worden, zal zeker onder hare aangenaamste herinneringen blijven.

Met genoegen ziet de Commissie op haren arbeid terug daar hare pogingen door zulk eenen goeden uitslag bekroond zijn dat zij aan het Britsch-Syrisch onderstandsfonds de met onaanzienlijke som van *f* 1093,74 kan overmaken; en dat wel van

Paramaribo	*f* 618 55
Z. M. Marine	28 —
Divisie *Para*	73,78
» *Suriname*	67,35
» *beneden Commewijne*	6 50
» *boven Commewijne*	24,10
» *beneden Cottica*	93 25
» *boven Cottica*	62,72
» *Saramacca*	40 52
District *Nickerie*	36 50
» *Coronie*	42 50
	f 1093,74

Paramaribo, den 19 Februarij 1861.

De Commissie voornoemd,
M. LEWENSTEIN,
Opper-Rabijn alhier.
De Voorzitters der beide Israël. Gemeenten,
SIMON ABENDANON Sz.
J. VAN GELDER,

MEDEBURGERS!

De vreesselijke ramp, die, in de laatstverloopen maand, een deel van *Nederland* getroffen heeft, is U bekend. Duizende onzer natuurgenooten zijn, door den Watersnood, van have en goed beroofd, aan gebrek en ellende prijs gegeven. Nog was het gevaar niet geweken, en mogten gelijk wij uit den grond des harten wenschen de verwacht wordende mailbrieven uit het Moederland geruststellende tijdingen aanbrengen, dan eischt nog de nijpende toestand, waarin zoo velen reeds gedompeld zijn, eene spoedige, krachtdadige ondersteuning.

Overtuigd van uwe welwillende hulpvaardigheid, en steunende op uwe hartelijke deelneming in het lot der ongelukkige overzeesche broederen, heeft het Z. Exc. den Gouverneur behaagd, ons in Commissie te stellen, om uwe liefdegaven ter tegemoetkoming der lijdenden in te zamelen.

Te dien einde zullen lijsten van Inteekening op aanstaanden *Maandag* en volgende dagen worden aangeboden, met de bede om de milde hand ruim te openen ter verzachting van het lot der zwaar bezochten, en daardoor de pogingen der Commissie zoo vruchtbaar mogelijk te maken.

Paramaribo, den 21 Februarij 1861.

De Commissie voornoemd,
DE NORMANDIE 's JACOB.
P. M. VAN DER HAAK.
SIMON ABENDANON Sz.
M. L. BARNETT.
J. MAURITZ GANDERHEIJDEN
J. P. HAASE JR.
S. B. DE MESQUITA.
E. F. L. MOLLINGER.
MULLER Az.
A. W. OPPENHEIMER.
J. M. J. EIJKEN SLUIJTERS.
A. G. VAN SON.

In lading voor CORONIE en NICKERIE.

De Nederl. Schoener *TAY*, Kapt. H. D. WILMANS.

Paramaribo, den 23 Februarij 1861.

[ ]

Op den 17 dezer overleed ten mijnen huize, na een smartelijk lijden van ruim vier maanden, mijn geachte Vriend, de WelEdele Heer AUGUST CAREL KLEINE, in den ouderdom van 71 jaren en 3 maanden.

Strekkende deze tot kennisgeving aan zijne nagelatene betrekkingen en vrienden zoo binnen- als buiten 's lands.

Paramaribo, den 20 Februarij 1861.
P. MAY.

[ ]

BENOODIGD voor de Plantagien *Belwaarde en Johanna Catharina*:

Diverse UITDEELINGS-GOEDEREN.

Nadere inlichtingen te bekomen op Maandag den 25sten dezer, van 's ochtends 9 tot des namiddags 2 uren, ten kantore van

G. J. A. BOSCH REITZ.

( )

Van Plant. Belladrum wordt bij inschrijving te koop aangeboden tegen dadelijke betaling na de toewijzing:

9 balen SCHOONE KATOEN &
5 dito dito LANGE DRAADS

liggende in 's lands Waag.

Inschrijvings-billetten worden aangenomen tot morgen den 25 dezer ten 10 Ure bij

J. D. JUDA & Co.

Paramaribo, den 24 Februarij 1861.

( )

Bij inschrijving worden te koop aangeboden (mits het hoogste bod goedgekeurd worde).

12 vaten SUIKER

van plant. Ellen, ingevolge Voorwaarden ter lezing liggende bij het Wees-Departement, alwaar de inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Dingsdag den 26 dezer des middags om 12 Uren.

Paramaribo, den 23 Februarij 1861.

De provisionele Weesmeester,
DE JONG.

[ ]

Bij inschrijving te koop:

36 vaten SUIKER

van plant. *Poelwijk*, zullende de inschrijvings-billetten worden aangenomen tot Dingsdag den 26 dezer, des voormiddags 10 Ure, ten kantore van P. MAY alwaar de voorwaarden van verkoop ter inzage liggen.

Paramaribo, den 22 Februarij 1861.

( )

A. SALOMONS, Vendumeester, zal DINGSDAG e. k. verkoopen:

***Provisien*, Stukgoederen.**

En den slaaf *Zoutman*, (de Iver aankomende Mejufvr. J. C. VAN BRANDT.

( )

GEBRS. REELFS

zullen WOENSDAG e. k. in het Huis aan den Waterkant naast den Heer E. KÖLLE door den Vendumeester J. C GOMPERTS, doen verkoopen om verkoop rekening te sluiten:

Eenige kisten fijne dessert Wijnen, als Pommiers Pouillac, Monte Rose, enz.

( )

VENDU.

op WOENSDAG den 27 Februarij e. k., des namiddags ten 4 ure, in het Huis aan den Waterkant naast den Heer Ed. KÖLLE, door den Vendumeester J. C. GOMPERTS, van:

Fijn zwart Laken, Wit, Blaauw en Gestreept LINNEN, Fijne en Ordinaire **Hemden, Laken Linnen, Cambrics, Jaconets, Fijn en Ordin. Schotsch Batist en Lawn, Wit en bruin Dril,** BROEKENSTOF, GOED voor Dames **Kleeden en Heeren Jassen, Kinderen en Mans Hoeden,** Engelsch LEER, 3 draads KOUSEN en SOKKEN, Gemaakte Linnen & Katoenen HEMDEN, Borstrokken, geborduurd Neteldoek, Fijne Linnen ZAKDOEKEN, **Hoofddoeken, *Tafelkleeden*, Servetten, Tafellakens 2½ el breed, *Ongebleekt* Chirting voor Gordijnen, fijne *Parfumerien* Porcelein, Aarde- en fijn *Glaswerk*, enz. enz.**

De Goederen zijn van af Maandag e k te bezigtigen.

( )

Gedroogde Appelen, Echte Eau de *Cologne* in halve *Kruiken*.

Verkrijgbaar bij *A. C. BOSMANS*.

[ ]

De Zalf en Pillen van Holloway

werken op eene verbazende wijze ter genezing van zeere of zieke beenen. F. M. te Barbados woonachtig, had gedurende acht jaren zeven zweren aan een zijner beenen, waaruit zich onophoudelijk vocht ontlastte, en welke kwaal hem zeer ellendig en ongelukkig maakte. Vele geneesmiddelen werden door hem beproefd, doch alle te vergeefs, terwijl zijn toestand hoe langer hoe meer verslimmerde. Eindelijk nam hij zijne toevlugt tot de zalf en pillen van HOLLOWAY, en na de verordeningen deswegens, gedurende ruim twee maanden stiptelijk opgevolgd te hebben was hij volmaakt genezen, en is nu in staat beter dan ooit zijne beenen te gebruiken.

Deze *Pillen* en *Zalf* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1, *f* 3 en *f* 5.

( )

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE,

BIJBLAD TOT HET SURINAAMSCH WEEKBLAD.

Verschijnt elken Woensdag.

1861. Woensdag 27 Februarij **No. 8.**

PARAMARIBO, den 26 Februarij 1861.

Ten einde de werkzaamheden rakende de invoering eener nieuwe wetgeving in de Nederl. West-Indische Kolonien, welke door den betreurenswaardigen dood van den Commissaris des Konings Mr. L. Metman, plotseling gestaakt waren, voort te zetten, zijn Koninklijk Besluit dd. 2 December jl. No. 66 o. a. de volgende bepalingen genomen:

Dat de Gouverneur van *Suriname* aan de door hem ingestelde Commissie, om wijlen 's Konings Commissaris voor de invoering der bedoelde wetgeving voor te lichten en ter zijde te staan, — na met een lid van den Kolonialen Raad te zijn aangevuld en onder voorzitting van een aan te wijzen lid, — de hervatting en voleindiging zal opdragen van al wat tot voorbereiding der invoering van de nieuwe wetgeving noodig is, doch door het overlijden van Mr. L. Metman nog niet of niet geheel was tot stand gebragt;

dat de heer Mr. H. M. van Andel, als Secretaris aan wijlen 's Konings Commissaris Mr. Metman toegevoegd, in die hoedanigheid bij gemelde Commissie werkzaam zal blijven;

dat de voordragten van de Commissie, nadat hierop de Koloniale Raad zal zijn gehoord, aan het Opperbestuur zullen worden opgezonden;

dat van de door de Commissie ten aanzien der nieuwe Wetgeving en der daarmede in verband staande reglementen en besluiten in te dienen voordragten, afschriften zullen worden gezonden aan den Gouverneur van *Curaçao* en onderhoorigheden, om door eene aldaar te benoemen Commissie te worden onderzocht waarna zij ook van daar, met de bedenkingen, aan het Opperbestuur zullen worden opgezonden, — en dat zoodra de werkzaamheden te *Paramaribo* zullen zijn afgeloopen, de Heer H. M. van Andel zich naar *Curaçao* zal begeven en zich aldaar zal stellen ter beschikking van den Gouverneur dier kolonie en de door dezen ingestelde Commissie, tot het geven van al zoodanige inlichtingen als verlangd mogten worden.

Uit Demerarij vernemen wij het volgende dd. 22 dezer:

Gedurende de laatste veertien dagen is men hier ijverig bezig met het maken van toebereidselen tot de ontvangst van Z. K. H. Prins Alfred, bij aldien Z. K. H deze Kolonie met een bezoek mogt vereeren.

Tot op dit oogenblik is het echter niet met zekerheid bekend of de Prins hier wel komen zal. Door den Gouverneur en het Hof van Policie zijn invitatien uitgezonden voor een groot Bal ter eere van den Prins; ook zal er eene groote revue plaats hebben over het garnizoen en de militie. Er worden triomfbogen en alles gereed gemaakt voor eene schitterende ontvangst van den hoogen gast; door de Koninklijke Landbouw- en Handels Societeit, den Mayor en Stedelijken Raad van Georgetown zijn reeds adressen opgesteld; de kinderen der onderscheidene Scholen zullen eene processie vormen en bij die gelegenheid onthaald worden, zelfs is er sprake van een togtje op de Essequebo rivier.

De berigten ons op gisteren per mail aangebragt, betreffen wat het moederland aangaat, meerendeels de rampen, door den watersnood aldaar veroorzaakt. Zoo wel de Koning als de voornamen en gegoeden in den lande offeren met liefde op het altaar der liefdadigheid, tot leniging van den kommer door de overstrooming veroorzaakt en door allerlei middelen zoo als concerten, tooneelen voorstellingen tracht men de middelen bijeen te brengen, ten einde in den nood van de vele ongelukkigen te voorzien. — Wij meenen beter te kunnen doen, dan onzen lezers met de volgende berigten, eenigermate een denkbeeld te verschaffen van de te weeg gebragte ellende.

ZUTPHEN, 23 Jan. Ondanks de dooi, sedert drie dagen alhier ingevallen, en stevig doorzettende, is het water in den IJssel ruim twee voet lager dan jongstl. Zaturdag. Het ijs, dat bijna met den gewonen oever gelijk stond, is daardoor ook aanmerkelijk gedaald, en zoodanig tusschen de wallen der rivier beklemd geraakt, dat het niet gemakkelijk zal losgaan vóór dat het aanmerkelijk in dikte is aangenomen. Deze omstandigheden verlevendigen de hoop, dat het vaste deel van onze noodbrug nog zal behouden blijven. De passage geschiedt inmiddels nog heden over den IJssel, ofschoon het dagelijksch bestuur den toegang heeft afgebroken en de veerpont onophoudelijk heen en weer vaart, zoodat de communicatie slechts gering oponthoud ondervindt.

Aan berigten van de gemeenten Bergen, Broekhuijzen, Mook en Middelaar en Meerlo in Limburg, eerst den 12 Jan. bij het departement van binnenlandsche zaken van 's konings kommissaris in dat gewest ontvangen, wordt het volgende ontleend:

Nadat de Maas aldaar op den 1 dezer was losgegaan, steeg de rivier in de beide volgende dagen tot zoodanige hoogte, dat de meeste huizen in die gemeenten onderliepen: aan den zoo genaamden kop te Heukelom had zich een ijsdam geplaatst, had het water te Bergen de zeldzame hoogte van het jaar 1799 bereikt en overtrof die van 1850. Dientengevolge is de uitgestrekte gemeente Bergen geheel overstroomd. Te Arcen hebben vele ingezetenen de vlugt genomen naar Pruissen. Het kasteel was tot dusver verschoond.

De groote weg heeft te Afferden op onderscheiden plaatsen ondergeloopen. Te Mook hebben de dijkbewoners meestal hunne woningen moeten verlaten. Dag en nacht waren de ingezetenen werkzaam, om door kistingen eene ringkade op de gevaarlijkste gedeelten van den dijk te maken. Ieder zonder onderscheid droeg hiertoe bij. Sedert 30 December, schrijft men den 7 uit Meerlo, heeft alle gemeenschap met den omtrek opgehouden. Wanssum, Geysteren en Blitterswijk stonden toen geheel onder water, en Meerlo was daardoor geheel van Blitterswijk afgescheiden. Met het vee heeft men grootendeels moeten vlugten, of het in afgelegen huizen of schuren moeten brengen.

Uit een berigt van den kommissaris des konings van den 11 dezer blijkt, dat op den 6 's middags omstreeks 12 ure de weteringswal te Herpen eenige ellen oostwaarts boven de zoogenaamde Herptsche brug was doorgebroken, en dat die doorbraak, naar men gist, thans 40 à 50 el lang is. Binnen den tijd van 4 uren stond ruim twee derde gedeelte der gemeente Herpen onder water. Een groot aantal ingezetenen vlugtte met hun vee naar de hoogten, terwijl anderen op zolders een toevlugtsoord zochten. Een persoon, vader van 6 kinderen, is daarbij omgekomen.

Den 25 Jan. is Z. M. de Koning met Z. K. H. prins Hendrik te Gorinchem aangekomen en, verzeld door HD. kommissaris in Zuid-Holland, bij den burgemeester, den heer Viruly Verbrugge afgestapt. Z. M. heeft zich onmiddelijk naar de gebouwen begeven, waar de vlugtelingen ten gevolge van den watersnood worden verpleegd, vergezeld door de leden der algemeene kommissie Z. M. heeft te voet de Waterpoort bezocht; de bastions, op welke HD. veldtenten zijn opgeslagen, en de andere punten der plaats, waar, bij eene mogelijke overstrooming van den Alblasserwaard, de middelen van waterlossing der alsdan aan alle zijden door het water omgeven stad, door de ijverige zorg van den burgemeester, in gereedheid zijn gebragt. Z. M. heeft zijne tevredenheid betuigd over de genomen doeltreffende maatregelen en heeft, na aangeboden kollation, met den prins, den togt naar de in Gelderland door den watervloed geteisterde streken voortgezet. Van de zijde der menigte heeft het aan geene algemeene en hartelijke toejuiching ontbroken, welke door Z. M met de meeste minzaamheid is beantwoord.

De Commissie, te Zalt-Bommel gevestigd, heeft al eenige bekendheid gegeven aan hetgeen bij haar voor de noodlijdende dorpen van den Brommelwaard ontvangen en uitgereikt is.

Van 7 Januarij tot en met den 24 Januarij 1861, is aan geldelijke bijdragen ontvangen ƒ 48,2-6.24.

Uitgegeven gedurende dat zelfde tijdvak aan de verschillende gemeenten van den Bommelerwaard, de som van ƒ 7000 —

Uitgereikt aan de Sub-Commissie alhier tot aankoop van levensmiddelen, kleeding en dekkingstukken, brandstoffen, arbeiders en vrachtloonen, enz., de somma van ƒ 19,600. —

Van de voedingsmiddelen, kleeding en dekking-stukken, brandstoffen, enz., kan moeijelijk eene beknopte opgaaf geschieden, maar daarvan is uitgereikt aan al de Bommelerwaardsche dorpen, benevens aan de gevlugten te Heusden en 's Hertogenbosch: 18,621 ponden brood, 42 ankers zuurkool, 29 bereide spijskuipen, 9137 Ned. pond rijst, 31½ mudd. erwten en boonen, 70 mudd. granen, 719½ Ned pond koffij, 970½ Ned. pond zout, 83 stukk. kaas, 1033 Ned. pond spek, 29 blikken potten vol voedingsmiddelen, 20 vaatjes haring, 39 kagchels, 665½ mudd. gruis, 168 Ned. pond aan kaarsen en olie, 491½ Ned. pond zeep, 5485 paar kousen, 1235 borstrokken, 1375 onderbroeken, 1101 rokken, 6228 hemden, 2032 paar klompen, 773 mutsen, 337 pantalons, 566 wanten, 234 jassen, 3078 dekens, 52 lakens, 933½ ellen wit katoen.

Aan al de aanvragen der Noodlijdende dorpen wordt voldaan, en indien het gevraagde niet voorhanden is, wordt het aanstonds ontboden. Evenwel is het magazijn nog goed voorzien en is zoo veel levensvoorraad opgedaan, dat, in geval door ijsgang alle communicatie afgesneden wordt, gedurende acht dagen in de levensbehoeften van den ganschen Bommelerwaard kan voorzien worden.

Uit Rossum: „Opmerkenswaardig is de hoogte van den tegenwoordigen vloed, die ruim 0.6 nederl. hooger is gestegen dan de bekende vloed van 1757 door de doorbraak te Hedel veroorzaakt. Niemand alhier had zoodanige hoogte verwacht, en van daar dan ook dat er zooveel vee is verongelukt."

Watersnood is alles wat men te 's Hertogenbosch hoort. De toestand in het laagste gedeelte 's Hertogenbosch is treurig; tallooze huisgezinnen hebben hunne woningen verlaten. Dit alles echter is niet te vergelijken bij de rampen van den Bommelerwaard en sommige noord-brabandsche streken. Men moet ooggetuige zijn geweest, anders is het onmogelijk om zich een denkbeeld te vormen van het treurtooneel op de dijken van den Bommelerwaard; duizende stuks vee stonden aan boomen en vensters gebonden, veelal tot aan den buik in het ijs; dat meer dan de helft daarvan is bezweken, begrijpt men. De menschen waren niet alleen gevlugt op zolders, maar zelfs op daken der huizen, waar zij twee dagen en twee nachten zonder eten of drinken moesten verblijven eer eenige hulp mogelijk was. De ingezetenen dezer stad onophoudelijk bezig geweest om met rij- en voertuigen de ongelukkigen aan te voeren die een voorloopig verwarmd verblijf vonden in de Boterhal, marechaussées-kazerne en andere daartoe door de aangewezen gebouwen. Alles wedijvert in het toebrengen van hulp. Te midden van al dat redden barstte eensklaps een brand uit in het schoolhuis van Hedel, waarin 47 menschen een schuilplaats hadden gezocht; gelukkig zijn allen gered. Van drenkelingen hoort men veel; het getal moet aanzienlijk zijn. Wij vernemen zoo even, dat de dijken te Baardwijk en Veen veel te lijden en vermoedelijk eene doorbraak zal geschieden, waardoor Langstraat, Land Heusden en Altena zouden vernield worden.

Men schrijft uit 's Hertogenbosch 28 Januarij „Z. M. de Koning is heden namiddag ten 1 ure alhier gearriveerd. Na aan het hôtel van den commissaris des konings te zijn afgestapt en aldaar eenige ververschingen te hebben gebruikt, heeft Z. M. zich met prins Hendrik naar het Gasthuis begeven en vervolgens de zalen bezigtigd, waar de noodlijdenden zijn geherbergd. Over een en ander heeft de Koning zijne Hooge tevredenheid te kennen gegeven. Naar ik verneem zal Z. M. hier tot 1 Februarij blijven, en van hier uitstapjes doen naar Heusden, den Dongen en den Maaskant." Den afgeloopen nacht heeft Z. M. de Koning en gevolg op het kasteel Amerzoden bij baron Woelmont doorgebragt. Z. M. werd heden morgen door den kommissaris des konings aan de Maas te Hedel afgehaald.

Behalve de voor het ministerie gunstige uitslag der verkiezingen in het koningrijk Italie is er weinig of geen nieuws. Gaëta is nog niet overgegeven en wordt dapper verdedigd. Daags vóór het afloopen van den wapenstilstand, heeft de heer Casella, minister van buitenlandsche zaken van Frans II, een nieuwe circulaire aan de groote mogendheden gezonden, waarin hij op nieuw protesteert tegen het geweld hem aangedaan, zijne regten tracht te doen gelden en haren bijstand inroept.

Wat het verdere nieuws betreft, is het volgende ter onzer kennis gekomen.

De mededeeling in den *Moniteur* neemt allen twijfel weg over den waren aard der verbindtenissen door Frankrijk aangegaan tegenover de regering der Beide Siciliën, welks zetel te Gaëta is gevestigd. Volgens de mondelinge verklaring van den vice-admiraal le Barbier de Tinan, moest de door Frankrijk aan koning Frans II verleende bescherming slechts tijdelijk wezen, en had zij slechts ten doel aan den jeugdigen koning en zijn gezin den aftogt gemakkelijk te maken. Het heeft de aandacht getrokken dat de *Moniteur* verklaart dat de eer er niet mede gemoeid is, en daarin werd een zijdelingsche raad gezien aan den koning, een strijd op te geven die tot niets anders dan een groot bloedbad kan leiden. Door haar eskader terug te roepen, ten einde getrouw te blijven aan het beginsel van non-interventie, geeft de fransche regering duidelijk te verstaan dat geen andere mogendheid, Rusland evenmin als Spanje, hare bescherming in de plaats van die van Frankrijk zal stellen. Den 19 dus, en niet vroeger, zoo als de italiaansche bladen beweerden, zal de fransche vloot de reede van Gaëta verlaten; de groote kwestie moet dus door het lot der wapenen beslist worden. Frans II zal, zoo als men weet, zich tot het alleruiterste verdedigen, en het kan zeer ligt gebeuren dat generaal Cialdini niet in staat zal zijn de belofte na te komen, binnen acht dagen na het vertrek van onze vloot bres in de muren der vesting te schieten en haar stormenderhand in te nemen; want men houdt het vrij algemeen voor zeker, dat de vestingwerken van Gaëta langer dan acht dagen zullen weerstand bieden.

Te Rome wordt de spanning elken dag heviger. De politie heeft hare handen vol met het afscheuren der revolutionnaire proklamatiën, die men elken morgen op de muren der straten vindt aangeplakt.

Men schat de waarde van de geroofde of vernielde goederen in het zomerpaleis van den chineschen keizer te Pekin op de verbazende som van 6 millioen p. st. Het waschtoilet met toebehooren, van goud en bezet met edele gesteenten, werd voor 2000 p. st. (*f* 24000) verkocht. Het zakuurwerk, door lord Amherst overgebragt en dat 200 p. st. kostte, werd door een rausch soldaat voor 20 dallars (*f* 50) verkocht.

In de turijnsche *Opnione* komt een hoofdartikel voor, getiteld: *Pruissischi demonstratien*, waarin men o. a. leest; „Italie is met zijnen tegenwoordigen toestand ontevreden zoolang Venetie van de italiaansche natie gescheiden blijft, en het zal geen middel onbeproefd laten om Venetie van Oostenrijk af te scheuren. Het zal alle gelegenheden te baat nemen en, als er geene voorhanden zijn, ze te voorschijn roepen, om tot dit doel te geraken. Hoe zou Italie b. v. het verbond van Frankrijk tot verovering der Rijnprovincie kunnen van de hand wijzen, als de prijs van dat bondgenootschap de vrijmaking van Venetie en het konstitueren der italiaansche eenheid ware? De Duitschers, die den Rijn aan den Po en aan den Minco willen verdedigen, loopen gevaar den Rijn te verliezen, want zoolang Oostenrijk vasten voet in Italie heeft, zal dit laatste gedwongen zijn sich bij alle vijanden van Oostenrijk en zijner bondgenooten aan te sluiten. De pruissische regering heeft tot dus verre, in plaats van den oorlogzuchtigen geest der duitsche volken tot bedaren te brengen en demonstratien tegen Frankrijk te beletten, ze nog meer aangewakkerd en nog krachtiger gemaakt"

SCHEEPSTIJDINGEN

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, de Nederl. schoener *Ellen*, kapt. Dekkker.

Den 24sten, de Fransche stoomboot *l'Abeille.*

Den 25sten, de koloniale stoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. Rusman. — Allen van Demerarij.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 22sten Januarij, *Triton*, kapt. Duinker.

Den 25sten, *Alida*, kapt. Valk. — Beiden van hier.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Koloniale schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*: de Heeren J. D. Fernandes. A. Lionarons, en C. Joosten, van Demerarij; M. T. Cohen, A. C. Wolff, J. Haitstein, J. N. Schenker en C. D. Tarius, van Nickerie.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

Bij inschrijving verkocht:

Katoen. Den 25sten dezer, van plant. *Belladrum*, 9 balen schoone a 39 cent.

Idem, van hetzelfde Effect, 5 balen lange draads, a 41 cent.

Suiker. Den 26sten, van plant. *Ellen*, 12 vaten a 9,17 cent.

HANDELSBERIGTEN.

Amsterdam 14 *Januarij* 1861.

Suiker. Onze Suikermarkt is geheel zonder voorraad van Surinaamsch, zoo dat de prijzen als nominaal aan te merken zijn, van *f* 30 a *f* 32. Bijaldien er eenige partijtjes disponibel waren, dan zoude welligt uit behoefte, hoogere prijzen zijn te maken.

Het vooruitzigt voor het voorjaar hangt veel af van de buitenlandsche politieke omstandigheden, blijft het vrede, dan zal stellig voor Suiker voordeelige prijzen te maken zijn en ingeval van oorlog dan, is het moeijelijk te bepalen, welk invloed daarvan op koloniale producten te wachten is.

Koffij. Vast. Java ordinair *f* 38½ a *f* 39.

Katoen *f* 42 a *f* 55.

Arrowroot *f* 25 a *f* 27.

Rum *f* 12 a *f* 18.

Cacao *f* 40 a *f* 42.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Bij Gouvernements resolutie van den 22 Februarij No. 1 is:

1. in te gaan met den 1 Maart e. k. de Heer Mr. J. W. Gelken, — behoudens de voortdurende vervulling van zijne functien van Lid van den Kolonialen Raad, lid van de Hoofddirectie der Particuliere West Indische Bank en President van den Pupillairen Raad, — tijdelijk ontheven van de overige aan zijne betrekking van Procureur Generaal verbonden werkzaamheden en van die van Advocaat Fiscaal bij het Militair Geregtshof, welke allen, gedurende die ontheffing, zijn opgedragen aan het Lid van het Geregtshof Mr. B. Donker Curtius, die gedurende deze tijdelijke waarneming wordt vrijgesteld van zijne tegenwoordige betrekking;

en 2. onder nadere goedkeuring des Konings, in te gaan met den 1 Maart e. k.

a. aan den Heer E. van Emden, op zijn verzoek, verleend een eervol ontslag uit zijne betrekking van President van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels, onder dankbetuiging voor zijne als zoodanig bewezen diensten;

b. tot President van dat Collegie benoemd, het lid daarvan, de Heer Mr. J. M. Jn. Eijken Sluijters;

en *c.* tot tijdelijk lid daarvan gequalificeerd de Heer Mr. Ph. H. Verbeek.

Paramaribo, den 25 *Februarij* 1861.

Ter voldoening aan de bepaling van art. 26 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* (G. B. van 1836 No. 1), worden de Crediteuren van de *solvente* boedels van Thomas Allan, Philippina Johanna Jeger echtgenoote van Peter Mac George en Elisabeth Reinste Carolina Leue echtg. van Adriaan Johan Malmberg, — van de *insolvente* boedels van Martinus Maurits Alexander Coupijn, Carel Wilhelm Knauf en Nanuij Sallij van het Gorecht weduwe Abraham de Leon, zich genoemd en geschreven hebbende Nanuij Sallij de Leon weduwe Abraham de Leon, en van den afwezigen Frans Anton Bilte, onderrigt dat de beschrijvingen van die boedels en der zaken van genoemden afwezige, alsmede de rekening en verantwoording van gemelde *insolvente* boedels en zaken, benevens de daarop geformeerde balance, gedurende den tijd van *drie* weken ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* ter visie liggen, met intimatie om, wanneer de crediteuren eenige aanmerking; hetzij op de gegrondheid of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der crediteuren, of eenige remarques of debatten op de rekening en verantwoording mogten hebben in het midden te brengen, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na den dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken visie te nemen is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schrifttuur aan Commissarissen te doen blijken.

De provisioneele Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal van af den 28sten dezer, dagelijks ten zijnen kantore betalen, de Crediteuren van de Boedels John Elder en daaraan behoord hebbende plantage *Concordia* en *Kwart Lot LL voor een achtste* aandeel (tweede repartitie), en Constantijn Johan Alexander Fisco (vierde repartitie).

Paramaribo, den 25 *Februarij* 1861.

Koepok-Inënting.

De COMMISSIE van *Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* zal op Donderdag den 28 Februarij, des morgens ten *half negen* ure in het locaal der *Onbeheerde Boedels* andermaal Vaccinatie houden.

Zij noodigt Ouders en Voogden ten dringendste uit, deze gelegenheid niet te laten voorbijgaan, om hunne Kinderen of Pupillen, dit voorbehoedmiddel tegen de vreeselijke Kinderziekte te laten toedienen; terwijl aan de HH. Genees- of Heelkundigen welke geen leden der Commissie zijn, en kinderen aldaar wenschen inteënten daartoe tevens de gelegenheid wordt aangeboden.

De Commissie rekent er op om de in de vorige week ingeënte kinderen, bij deze gelegenheid terug te zien, ten einde de uitslag dier Vaccinatie te kunnen nagaan.

Paramaribo, den 25 *Februarij* 1861.

De Scriba der Commissie voornoemd,

JOHs. ABRAHAMSZ.

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.